

Groep I

3 november 1957

Goeden morgen, vrienden.

Wij willen ook op deze zondagmorgen trachten in onze cursus iets van

DE ALLERZIELENGEDACHTE

te verwerken. In feite is de band, die er bestaat tussen stof en geest, een van de belangrijkste, die wij kennen, wanneer wij van de aarde uit overgaan. En ook voor de stofmens is een dergelijke band van groot belang. Citaten zou ik U te over kunnen voorleggen, Ik wil dit echter niet doen om zo het geheel beknopt te houden.

Aannemende de eenheid van de goddelijke kracht, geopenbaard in alle dingen, zijn wij met elkaar verbonden door banden, die nooit te breken zijn. Deze banden zullen te allen tijde en overall bestaan en alle wezens voortdurend met elkaar verbinden. Zo kan er nooit van een werkelijk gescheiden zijn of afgescheiden zijn gesproken worden. Wel echter kunnen wij spreken over bewust en niet bewust ervaren contacten.

Het Allerzielenfeest geeft uitdrukking aan het zoeken op aarde naar contact met overgeganen. Een contact, dat nooit verbroken was; dat altijd heeft bestaan. Maar op het ogenblik, dat de mens zich dit contact niet meer realiseert, zal het hem onmogelijk zijn het contact bewust te ervaren. Slechts daar, waar het bewustzijn regeert, zijn de banden binnen het Goddelijke ook voor de schepselen realiseerbaar.

Alle wegen in het leven zijn één voortdurende gang naar het middelpunt van het bestaan, dat wij God noemen. Dit middelpunt zetelt in ons eigen wezen voor ons eigen beleven. Er mag dus worden gezegd, dat alle banden der schepping samenlopen in ons wezen en binnen ons wezen geheel realiseerbaar zijn, terwijl ze in onszelf een absolute volmaaktheid kunnen bereiken. Deze absolute volmaaktheid van banden zou betekenen; een ontheffen van het bewustzijn van elke beperking. Zonder beperkingen levende en ervarende kan de werkelijk bewuste mens één zijn met alle dingen, de Schepper kennen in zijn totale uiting en opgaan in de grote werkelijkheid, die geopenbaard is in de kosmische kracht.

Gij zult begrijpen, mijne vrienden, dat niet velen zich dit kunnen realiseren. De band met de enkeling wordt gerealiseerd en erkend. De band met de velen blijft verborgen achter de sluiers der begoocheling. Wij echter, zoekende naar bewustwording, willen trachten meer banden in onszelf te kennen dan de doorsnee-mens, de doorsnee-geest ooit zal vinden. En wij vragen ons af; Van waar kan de band ontstaan, die voor ons kenbaar is?

Al wat mens is leeft als mens. Wat mens gewéést is blijft als mens. Wat op aarde de menselijke vorm heeft gehad kent het menselijk bewustzijn en is dus met heel de mensheid, met alle individuen uit alle tijden, die menselijk bewustzijn droegen, verbonden. Verbonden is de mens met alle bewustzijn, dat voor hem nog erfahrbaar is. Zo zal de mens vele banden hebben met lagere bewustzijnsvormen. In de mens zijn banden met al datgene, wat hij - zij het onvolledig - in zichzelf realiseert. Zo is de mens verbonden met hogere wezens, wezens wier eigenschappen ten dele parallel lopen aan zijn eigene.

Het is noodzakelijk om band na band te realiseren. Wij moeten ze ons kunnen voorstellen, willen wij in staat zijn de vrucht van deze banden in ons eigen leven te ervaren. Ik wil hier kort oosterse en westerse stellingen hieromtrent tegenover elkaar stellen.

Het oosten zegt; Waar ik eenmaal een band geknoopt heb door begeerte, door haat of door liefde, is een eenheid ontstaan, die nooit meer verbroken kan worden. Waar het pad des levens ook voert, hoe de wenteling van het Rad ook voortspeedt, mij brengt van wereld tot wereld, altijd zal deze band blijven bestaan. En in elk nieuw leven wordt het aantal banden uitgebreid. Maar de oude, de sterke banden keren terug om nooit en te nimmer degene te verlaten, in wie zij eenmaal ontstaan zijn.

Het westen zegt; Waar de band der liefde bestaat is de goddelijke liefde in twee schepselen bevestigd en het eeuwige der goddelijke liefde is onverbrekkelijk geuit in beiden. Hierdoor zullen zij één zijn in harmonie door alle tijden.

Het oosten zegt; Wanneer twee zielen tezamen streven, zullen zij elkaar zoveel schenken, dat zij gezamenlijk één worden. En deze eenheid wordt niet bepaald door het stoffelijke, maar door de volheid van geestelijke waarden, die men in elkaar gevonden heeft en in elkaar heeft neergelegd. Deze eenheid is onscheidbaar. Eens zullen deze twee één zijn in werkelijkheid. Misschien nog als één, incarnerende in de vorm van mens of dier. Ook één zullen zij zijn, wanneer zij opgaan in de Allerhoogste.

Het westen zegt: Waar twee zielen elkaar aanvullen en tezamen gaan, daar wordt de band van goddelijk licht zo sterk, dat ze onscheidbaar zijn. Wanneer de één in het duister leeft en de ander in het licht, nog zullen zij één zijn. Leeft één op de wereld, de ander in de hoogste hemelen, ze zullen gezamenlijk leven, want niets kan de banden verbreken, die door de liefde zijn bevestigd.

Oost en west zijn het met elkaar eens. Banden zijn niet te breken, wanneer ze gelegd worden door krachten, die in het Goddelijke liggen en door ons gerealiseerd worden. Dan mogen wij hieruit een lering trekken. Al datgene, wat wij haten, zullen wij nooit meer verliezen. Al datgene, wat wij minnen, zal ons nooit verlaten. Al datgene, wat wij begeren, is in ons vervuld, onverbrekkelijk, zelfs indien wij onze wensen veranderen.

Het is dus noodzakelijk, dat wij bij het knopen van banden in wereld en geest voortdurend ons bewust zijn van de eeuwige waarden, die onze handelingen hebben. Je kunt niet spelen met het duister en het duister verlaten. Je kunt slechts het duister tot licht maken in jezelf ten koste van veel moeite en streven. Je kunt niet het begeren erkennen en gelijktijdig verwerpen. Wanneer je het begeren erkent, zal het met je blijven. Je kunt het tot middel maken van bewustwording. Je zult het nooit verlaten.

Het is noodzakelijk, dat wij ons in alle leven steeds weer bewust zijn van de onverbreekelijke banden, die wij voortdurend knopen. Banden met mensen en met dingen, banden zelfs met toestanden en mogelijkheden. Wanneer ge droomt, dan lijkt U dit een schimmig spel, maar het is een realisatie van werkelijkheid, die in Uzelf leeft en bestaat. Gij zult nooit deze droom kunnen verlaten. Ze blijft met U. Ge hebt een ideaal. Het zal het Uwe blijven door alle tijden. Ge zult het vervullen en verwerkelijken in Uzelve, het zal deel zijn van Uw persoonlijkheid. Eeuwig zijn de banden, die geknoopt worden tussen mens en mens, tussen mens en andere delen der schepping. Omdat God alle dingen is en God leeft in de mens.

Op de dag van Allerzielen probeert men een ogenblik door herinnering en gebeden eenheid te vinden met hen, die overgingen naar een andere wereld. Is het mogelijk, dat deze band slechts één dag bestaat? Zij bestaat altijd. Toch kan het soms juist op zo'n uitzonderingsdag zijn, dat men zich meer bewust is van de band, die er bestaat, van de nabijheid van hen, die men heeft liefgehad. Het richten van het bewustzijn is dus bepalend voor de wijze, waar op wij de bestaande band voor onszelf zullen realiseren en kennen.

Het is dan ook noodzakelijk, dat Allerzielen het uiterlijke feest in ons wordt tot deel van het bewustzijn. Deel van het bewustzijn, waarin wij voortdurend trachten alle banden, die er bestaan binnen onszelven te versterken en te verduidelijken, tot wij ons bewust zijn van ons deelgenootschap in alle wereld, van de band, die er bestaat tussen ons en al wat leeft.

Vrienden, daarmee besluit ik mijn betoog en geef ik het woord over aan een volgende spreker. Ik wens U verder een gezegende zondag.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden

In alle wijsheid is de dwaasheid geborgen; uit alle dwaasheid wordt wijsheid geboren. Want ziet, wijs is degene, die zich als een dwaze durft beschouwen, niet vragende voor zichzelf de ernst van het leven, doch slechts zijnde de dwaas der dwazen, die in zich het leven vindt als de levende vlam der werkelijkheid.

Leven in werkelijkheid is wijsheid. Maar deze wijsheid lijkt de wereld dwaas. Want wie kan binnen leven en streven voortdurend beantwoorden aan zichzelf? Wie heeft de moed zichzelf te

zijn zonder grenzen? De wereld noemt dezen dwaas, omdat zij de wijsheid in zich dragen, die de kern des levens is.

Wij allen moeten zoeken naar het juiste pad. Het pad, dat ons leidt buiten alle stof en begoocheling, buiten alle schijnwereld van geest, tot de werkelijkheid van het Al, waarin wij reëel bestaan, waarin, wij onszelf voortdurend terugvinden in de Schepper. Het pad nu is een pad, dat de banden, die de stof knoopt, niet erkent. Gij zult niet zijn één met man of vrouw, met vader of moeder. Gij zult niet zijn één met Uw bezit of een met de schoonheid der wereld. Gij zult minnen, noch haten, begeren, noch verwerpen. Eerst wie gaat om in alles slechts het Goddelijke te aanvaarden zonder voorkeur en zonder onderscheid, slechts wie zich durft te richten op een werkelijkheid met weglating van elke persoonlijke intentie en inslag, vindt de grote rust en de grote vrede reeds in de wereld, waarin ook gij leeft. Toch is het moeilijk om dit pad te gaan. Ik zou daarom enkele voorbeelden willen geven, die ons duidelijk maken op welke wijze ook de mens dit bereiken kan.

Wanneer ge lief hebt, is liefhebben het vaststellen van een bezitsrecht. Liefde en eigendom of begeerte tot bezit gaan samen. Ware liefde echter - zoals zij in God bestaat - begeert noch eist; zij is en blijft onafhankelijk van anderen, onafhankelijk ook van werkelijk bestaande relaties. Wie lief heeft zonder te eisen heeft God lief. Wie lief heeft en begeert, eisen stelt, kortom de liefde maakt tot een asceet, een deel - soms een belangrijk deel - van bezit en leven, die echter heeft slechts een deel van het Goddelijke lief en leeft dus in een wereld van waan.

Wie zijn ouders eert en hun eert boven alle wereld, ontkent het Goddelijke in de wereld en erkent slechts het stoffelijk gezag van zijn ouders. Dit is waan. Wie echter zijn ouders eert, omdat zij op dit ogenblik deel zijn van de wereld en de goddelijke openbaring, omdat hij of zij daarin ervaart de volheid van het leven, die zal daarin God terugvinden en zo zijn ouders volgende niet aan hen gebonden zijn, wanneer eigen wegen voeren naar ander en hoger doel.

Wie bezit en het bezit verwerpt is dwaas. Want het bezit verwerpen betekent eenvoudig erkennen, dat het invloed op U heeft. Maar wie bezit niet kan laten, niet op een ogenblik met één enkele handeling van rijkdom tot armoede kan gaan en omgekeerd, is dwaas. Want al, wat ons gegeven wordt in het leven, is een middel tot bewustwording, een middel om onze eigen toestand als vertegenwoordiger van het goddelijk zijn, als deel van de goddelijke kracht, binnen de geopenbaarde schepping tot uiting te brengen.

Het is dwaas te haten. Want indien een ander U leed aandoet, zo wordt dit leed niet uit hem geboren doch uit God, Die in U en in hem leeft. Hatens is dus dwaas. Maar het is evenzeer dwaas om te erkennen dat, wat strijdig is met eigen wezen. De weg zegt dan ook; Erken geen begeren, erken geen haat, erken geen verlies, erken geen gewin. Erken slechts in Uzelve God. En zo gij zoekt naar de weg der hoogste bewustwording, erken niet de kracht van Uw daden voor de wereld als een verantwoording voor Uzelf. Erken slechts Uw verantwoording tegenover God, zodat gij volbrengt dat, wat Hij U oplegt. Ga Zijn weg, nooit U afvragende, wat deze weg betekent in het geheel der schepping, want gij kunt de schepping niet overzien. En de daad, die thans duister en somber lijkt, kan een licht zijn, dat door Gods wil morgen in de wereld geboren wordt.

Bedenk dus wel, wie eerlijk handelt, zonder eigen begeren, zonder eigen baat, zonder te grote en beperkte liefde, die vindt het in zich om Gods weg te verwerken, het lot te ondergaan en de daden te stellen, hem door het lot opgelegd, als een directe uiting van God. Wie zo leeft, kent geen karma, kent geen noodlot, want één zijnde met God is er geen daad meer, die een gevolg voortbrengt voor Uw eigen wezen. Zo zult ge - bevrijd van de band des noodlot, vrij van de banden, die U voortdurend hechten aan het rad des levens - kunnen gaan tot de kern der dingen. De kern der dingen, die is God. Hij, Die is en niet is volgens ons. Hij, Die niet is en toch is in Zijn uiting. Want dit is de waarheid en dit is de weg.

Slechts God is in ons en buiten Hen is er niets. De nietigheid van Zijn bestaan is de grootsheid van Zijn bestaan. Want nietig is God, in de mens tot woord geworden; groot is God als de kracht, waaruit het bewustzijn is op gebouwd, dat het woord. God kent; Wie deze dingen bevat en tracht te verwerkelijken zal uit zichzelf voortbrengen een voortdurend groter inzicht, een voortdurend sterker weten, een voortdurend meer één zijn met de ware krachten des levens.

Daarmede, vrienden, neem ook ik afscheid van U. Ik geef het woord over aan een derde spreker, die nog een ogenblik op het Allerzielen thema voor U wil terugkomen. Ik voor mij dank U voor Uw aandacht.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Ik probeer altijd om iets van de stem der werkelijkheid te uiten binnen een wereld, die ik zo goed heb leren kermen. En wanneer wij de theorie zien van Allerzielen, dan blijft je zo weinig over van het, werkelijke gevoel van Allerzielen. Wanneer men op die dag zingt; De profundis, uit de diepte roep ik tot U, O, Heer, dan wordt ons duidelijk, dat het is een band van smeken de liefde, die tracht van uit deze stoffelijke wereld te helpen in een geestelijke wereld. Zoals de wereld der geest - gloriërend misschien - reeds in haar bewustzijn van Gods licht met liefde terugdenkt aan de aarde en tracht om die aarde iets te geven van het licht, dat men kent.

Ik geloof, dat Allerzielen eigenlijk een feest is van brandende kaarsen. Want is het niet de kaars, die staande op een altaar, verborgen misschien ergens in een vertrek licht geeft en zichzelf al lichtgevende verteert? Op Allerzielen offert de mens iets van zichzelf, van zijn tijd, van zijn denken om licht te geven aan hen, die in het duister bestaan. En de geest zelve put de krachten van goddelijk bestaan uit in een pogen om licht en bewustzijn te brengen op de wereld.

Allerzielen is een symbool. Het symbool van een band. Een band van liefde, van gezamenlijk streven, die bestaat tussen alle werelden. En dan mogen we misschien op zo'n dag een paar tranen storten, maar dat hindert niet. Want ook deze tranen, die misschien geboren zijn uit verlatenheid en zelfbeklag, zijn toch tevens weer een smeking om licht voor anderen. Ik eerbiedig alles, wat de grotere meesters ons leren. Ik aanvaard zelfs alles, wat op deze en andere bijeenkomsten wordt gezegd. Maar voor mij is er een kracht machtiger dan al dat weten. De onbaatzuchtige liefde, die reikt over alle scheiding, over alle grens en alle graf. De liefde, die ik voel voor U op deze wereld en het antwoord, dat Uw harten mij geven. De liefde van U voor Uw overgeganen, van Uw overgeganen voor U. Ja, de liefde van de wereld, die U draagt en koestert, voor U geboren kleine wezens op dit grote lichaam waarin deze voor U tijdloze planeetgeest zich bewust is van zijn God. Machtiger dan alle dingen is de liefde. Maar het is deze, die ik vooral bevestigd wil zien en die ik zoeken wil, wanneer er een feest is als Allerzielen.

Vrienden, U vergeeft mij wel, dat ik wat simpel praat. En U wilt mij graag vergeven hoop ik, dat ik iets van Uw kostbare tijd heb genomen. Bedenk dan maar één ding; De liefde die ik heb voor U, de liefde die gij hebt voor Uwe God en voor anderen is het, die in dit ogenblik misschien een paar woorden heeft gekregen, een kleine stem, onbeholpen. Sober, te sober van uitdrukking, maar oprecht. Want waar liefde heerst, woont God.

Zalige zondag.

LIEFDEBANDEN

Hoge popels staan als kaarsen in het gloeiend avondrood en verlichten nu een akker van de menselijke dood. Maar uit 't licht der avondzonne grijpen handen naar omlaag en beantwoorden daar strelend de in de mens zo droeve vraag: Is er einde? Is er scheiding? Is de grens dan ook de dood? 't Antwoord is; Ach neen, de liefde, de liefde die er leeft, is groot ze is te groot om te verbreken.

Liefdebanden, die zich vlechten over grenzen van het Al liefdebanden, goud gevlochten, die doorkruisen heel het Al, zij zijn teken van de krachten, die bestaan in eeuwigheid. Ook al vlieden de gedachten, ook al spoedt zich voort de tijd, liefdebanden, ongebroken, rijen al het zijn aaneen. Brengen al in God tezamen, laten nimmer U alleen.

Ik geloof, dat ik het daarbij mag laten, vrienden. En daarmede wens ik U ook namens de andere sprekers verder een aangename en gezegende zondag en licht en kracht op Uw pad in komende dagen.

ALLERZIELEN

Traag gaan de mensen naar donkere hoven, waar bomen nog dromen en kruisen beloven een voortbestaan.

Zij leggen bloemen neer, steken soms een kaarsje aan, om na een stil gebed weer heen te gaan.

Maar versteende harten gebroken door smarten die vloeken soms zittende bij het graf. Zij zien in de dood geen verder leven, maar vernietiging, afbraak, een straf.

Wanneer gij, o mensen, met Uw gedachten verwijlt bij hen, die zijn overgegaan,
denk dan aan Gods licht? aan de lichtende krachten,
die allen, ja, allen terzijde staan.

Dan kunt ge in vreugdig godsvertrouwen gaan tot het einde van Uw weg en voor Uzelf een denkbeeld bouwen van schoonheid, groter dan ik zeg of zeggen kan.

Dan zult ge vergeten de zorgen der wereld,
wantrouwen, leed, geen innerlijke rust.

Dan zult ge begrijpen, dat Gods zonneweelde
en Zijn lichtende kracht U steeds zachtkens kust.

Dan zult ge begrijpen, dat sterven is lijden, zolang men naar 't leven op de aarde nog streeft;
op de aarde, die lang reeds de ziel zo geketend en in de stof zo gebonden heeft.

Maar sterven is vreugde, ja, sterven is weelde, sterven is wonderlijk, goddelijk van kracht,
wanneer men beseft;

Zie, de velden, waar 'k speelde,
voordat ik tor aarde eens word gebracht.

zij liggen weer open, met zon en met weelde, met licht en met wijsheid overslaan. En daar kan ik vinden het licht van het Wezen, van Wie ik op aarde slechts kende de naam;

Mijn God;

Mijn God, mijn God en Vader,

Die ons altijd nader treedt;

Die in alle levenszorgen,

in alle zware tijden

weet ons kracht te geven om te leven;

de drang om verder te bestaan.

Totdat we na volbrachte taak

in Zijn vrede binnengaan.